

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. Č.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Václavem Mimránkem, advokátem se sídlem v Brně, ul. Čechyňská č. p. 23, PSČ 602 00, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 28. 11. 2006, č. j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 28. 11. 2006, č. j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2007, č. j. 42 Cad 28/2007 – 13, a proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2011, č. j. 16 Cad 61/2008 – 52, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Václavu Mimránkovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši **3.872,-Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 28. 11. 2006, č. j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 18. 10. 2006, č. j. OSV/555/Nv/10676/06, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové dávky v mimořádných případech ve výši 4.140,- Kč na období od 1. 9. 2006 do 30. 9. 2006.

Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zák. č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory a dávek pomoci v hmotné nouzi. V dalším

řízení počínaje dnem 1. 1. 2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s. ř. s. bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí.

V žalobě žalobce předně namítl, že rozhodnutí původního žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, důsledkem čehož je upření práva žalobce na spravedlivé řízení zaručené čl. 6 odst. 1 a čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a následně upření práva na pomoc v nouzi zaručeného čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 32 odst. 1 téže Listiny a ve spojení s čl. 9 až 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Proto žalobce napadá rozhodnutí původního žalovaného v celém rozsahu.

Dále žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je v České republice hlášen k přechodnému pobytu dle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění a před 1. 1. 2000 to byl zákon č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Podle § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění (dále jen „zákon o soc. zabezpečení“), rodinní příslušníci občanů Evropské unie mají nárok na dávky a služby sociální péče, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce.

Dále žalobce zmínil, že jeho rodina se v posuzovaném období skládala ze 7 společně posuzovaných osob, kterými jsou žalobce s manželkou (státní příslušníci České republiky) a 5 nezletilých nezaopatřených dětí. Všechny tyto osoby měly nárok na dávky a služby sociální péče dle výslovného znění § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Manželka žalobce s dětmi předmětný nárok měly, protože jsou státními občany České republiky hlášenými k trvalému pobytu na jejím území a žalobce měl dle jeho názoru tento nárok jako rodinný příslušník občana členského státu Evropské unie, když je zde hlášený k pobytu na území České republiky dle zvláštního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Prvostupňový správní orgán však žalobce neposuzoval společně s rodinou. Dle žalobce však není jasné, z jakého právního důvodu správní orgány odmítly přihlížet k jeho osobě, který žije ve společné domácnosti s manželkou – státní příslušnicí České republiky a s jejich pěti nezletilými dětmi.

Vedle toho žalobce namítl, že není vůbec jasné, z jakého důvodu původní žalovaný tvrdí, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytování dávek sociální péče dle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. potřebnosti“), a z jakého právního důvodu se žádost žalobce posuzuje podle § 8a tohoto zákona, když žalobce ji podával podle § 23 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o soc. zabezpečení. Původní žalovaný dle žalobce na podporu svého postupu neuvedl jediný důvod. Důvodem podání žádosti žalobce je přitom fakt, že žalobce jako rodinný příslušník občana Evropské unie má nárok na dávky a služby sociální péče, avšak prvoinstanční správní orgán mu je bez jakéhokoliv rozumného důvodu odmítá poskytovat. V sedmičlenné rodině žalobce doplácí do hranice sociální potřebnosti pouze 6 osob, tj. vůbec správní orgán nepřihlíží k osobě žalobce, avšak po žalobci požaduje úhradu 1/7 skutečných nákladů na domácnost i přes to, že vydělávat si peníze na živobytí vlastním přičiněním žalobce nemá možnost ani povinnost, protože je na mateřské dovolené.

Dále žalobce uvedl, že původní žalovaný se ve svém rozhodnutí odmítl vypořádat s námitkou podjatosti pracovnice prvoinstančního správního orgánu p. N., protože tato námitka byla údajně řešená už dříve v jiných řízeních a dále bylo zcela nepodloženě konstatováno, že jelikož dávka není nároková a pouze může být poskytnutá, nikoliv musí, tak nejde o poškození práv zaručených § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tím bylo dle žalobce de facto konstatováno, že jednota rozhodování v obdobných situacích nemusí být dodržována a osud žalobce je zcela na vůli úřadů, pro které zákony neplatí. Žalobce namítl, že povinností prvoinstančního správního

orgánu bylo přesvědčivě prokázat, že pracovnice prvoinstančního správního orgánu vůči žalobci podjatá není, nikoliv tvrdit její nepodjatost pouze na základě toho, že tato pracovnice svoji podjatost popírá. Nezákonnost jednání p. N. vůči rodině žalobce byla dle názoru žalobce bezpečně prokázána dne 4. 8. 2006 při jednání s tajemnicí Magistrátu města Most, když ta nezákonnost jednání p. N. vůči žalobci uznala, ale rovněž konstatovala, že ji za to nepotrestá a tím ji v jejím nezákonném jednání de facto rozvázala ruce. Žalobce konstatuje, že podjatost nemusí být ani prokázána a k vyloučení pracovníka správního orgánu z řízení postačuje pouze důvodné podezření, že na výsledcích řízení má osobní zájem, aby tím byla vyloučena i pouhá pochybnost, že řízení bylo ovlivněno subjektivními vlivy. Povinností původního žalovaného tedy bylo rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Pokud tak původní žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí v rozporu s platným právním řádem České republiky, zejména čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

A konečně žalobce namítl, že není vůbec jasné, proč nemá nárok na dávky a služby sociální péče, když do 27. 2. 2006 došlo k legislativním změnám v ust. § 103 zákona o soc. zabezpečení a od té doby žalobce, jako rodinný příslušník občana Evropské unie hlášený v České republice k pobytu po dobu delší než tři měsíce podle zvláštního právního předpisu, má nárok na dávky a služby sociální péče. V případě žalobce je zvláštním právním předpisem zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, avšak rodinný příslušník občana Evropské unie nepřestává být takovým pouze proto, že požádal v České republice a azyl a nesmí mu být tedy upřena ani práva vyplývající z postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, ať už je hlášen k pobytu na území České republiky dle jakéhokoliv právního předpisu.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že dávka podle ust. § 8a zákona o soc. potřebnosti je dávkou zcela mimořádnou, což vyplývá z dikce tohoto zákonného ustanovení. Dále uvedl, že manželka žalobce má trvalý pobyt na území České republiky, je tedy hlášena na území České republiky podle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a proto se na ni nevztahuje úprava trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana a proto, aby manželce žalobce a společným dětem mohla být poskytována dávka sociální péče, není žalobce zahrnut při rozhodování o výši dávky mezi osoby společně posuzované, třebaže dle § 4 odst. 1 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o živ. minimu“), společně posuzovanou osobou je. Nemá však nárok na poskytování dávky dle § 103 zákona o soc. zabezpečení. V době podání žádosti žalobce nedoložil žádný doklad, který by podpořil jeho tvrzení, že je na mateřské dovolené, ani to, že jej nikdo nechce zaměstnat, dle jeho tvrzení z diskriminačních důvodů, když není ani veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Původní žalovaný dále uvedl, že v době, kdy prvoinstanční správní orgán ve věci rozhodoval, postupoval v souladu se správními předpisy. Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu i původního žalovaného vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již dvakrát Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval. Poprvé ve věci soud rozhodoval usnesením ze dne 19. 2. 2007, č. j. 42 Cad 28/2007 - 13, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s. ř. s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 9. 2008, č. j. 4 Ads 106/2008 - 34, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s. ř. s.

Podruhé ve věci soud rozhodoval rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 16 Cad 61/2008 – 52, kterým zrušil rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 28. 11. 2006, č. j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 18. 10. 2006, č. j. OSV/555/Nv/10676/06, a věc byla původnímu žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Krajský úřad Ústeckého kraje žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Mostu, kterým bylo rozhodnuto přiznat žalobci jednorázovou dávku sociální péče ve výši 900,- Kč formou poukázky k nákupu potravinového zboží, a toto rozhodnutí potvrdil. Podle původního žalovaného otázka společného posuzování rodiny, jejíž jeden člen neplní podmínky pro poskytování dávky, již byla několikrát řešena, naposledy se jí zabývalo Ministerstvo práce a sociálních věcí, přičemž předmětná dávka je dávkou nenárokovou.

Krajský soud při posouzení žalobních námitek ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2011 předně konstatoval, že rozhodnutí původního žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné. Neshledal ani nezákonnost správních rozhodnutí z důvodu, že by byla vydána pracovníky podjatými vůči žalobkyni. Krajský soud se však neztotožnil s názorem původního žalovaného, že při posuzování, zda má žalobce nárok na poskytování dávek sociální péče, je třeba do okruhu oprávněných osob podle ustanovení § 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“), tj. osob majících nárok na dávky sociální péče při splnění zákonných podmínek, zahrnout již pouze žalobcovu manželku a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i žalobce. Dle krajského soudu mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu o tom, že rodinu žalobce tvoří sedm osob, a to žalobce, jeho manželka a jejich pět nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Dále dle krajského soudu nebylo žádného sporu ohledně osobních poměrů manželky žalobce, tedy že je českou státní občankou a že žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a oba společně se svými pěti nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Krajský soud dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nerozporoval ani původní žalovaný. Tato skutečnost byla navíc prokázána potvrzením Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 8. 2006, z něhož vyplývá, že žalobce je ode dne 11. 7. 1996 hlášen k pobytu na území České republiky jako žadatel o udělení azylu. Na základě těchto skutečností, tj. že žalobce je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku s manželkou, která je občankou České republiky a tedy i občankou Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, dospěl krajský soud na rozdíl od původního žalovaného k závěru, že žalobce měl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Uvedené ustanovení nelze podle krajského soudu vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika, kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie. Krajský soud dovodil, že občané České republiky musí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. S rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané

České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Krajský soud v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť v nich byl nesprávně zaujat názor, že žalobce neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Rozhodnutí obou správních orgánů proto podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti původního žalovaného ovšem byl ovšem zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 31. 5. 2011 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 Ads 141/2011 - 83, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se všemi závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 11. 11. 2011 nejprve zabýval zjištěním, jaký dopad na zákonnost napadeného rozsudku má pochybení krajského soudu, spočívající v tom, že na daný případ nesprávně aplikoval ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi – tedy zákona č. 111/2006 Sb., ačkoliv rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 18. 10. 2006 a rozhodnutí žalovaného dne 28. 11. 2006, přičemž zákon č. 111/2006 Sb. nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2007 a nebyl tedy účinný v době vydání přezkoumávaných správních rozhodnutí. Správně měl aplikovat ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení – tedy zákona č. 100/1988 Sb. Při hodnocení důsledků tohoto pochybení na zákonnost zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, který je dostupný na www.nssoud.cz, přičemž dovodil, že uvedené pochybení krajského soudu nepředstavuje samo o sobě důvod, pro který by Nejvyšší správní soud musel dotyčný zrušující rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 5. 2011 zrušit.

Dále Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatoval ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 11. 11. 2011, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkázal i na své závěry obsažené v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1708/2008.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil i se závěrem krajského soudu v tom směru, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení není jen nutně zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvedený v poznámce pod čarou (č. 71, č. 72), když jím může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že smyslem ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Ke splnění podmínky pro nárok na dávku je tedy nezbytný právní titul k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, založený zvláštním právním předpisem. Tím je ve většině případů právě zákon č. 326/1999 Sb. Nelze však vyloučit, že takovýto právní titul může být založen i jiným právním předpisem, např. zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, jehož aplikace se žalobce v předmětné věci dovolával.

V návaznosti na právě uvedené pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že z ust. zákona č. 325/1999 Sb. vyplývá, že pokud by měl být právní titul žalobce k pobytu na území České republiky odpovídající ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení založen zákonem č. 325/1999 Sb., muselo by se v době rozhodování správních orgánů jednat o vízum udělené podle § 78b, neboť pouze v tomto případě byla splněna podmínka hlášení k pobytu v délce nad 3 měsíce. Pouhá skutečnost, že žalobce byl žadatelem o azyl, resp. o udělení mezinárodní ochrany, tudíž nepostačuje k závěru o tom, že splňoval podmínku podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Teprve na základě zjištění, na základě jakého konkrétního právního titulu (víza uděleného podle zákona č. 325/1999 Sb.) žalobce na území České republiky pobýval, by bylo možné posoudit, zda splňoval podmínku spočívající v hlášení k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že mu je z úřední činnosti známo (viz rozsudek ve věci sp. zn. 4 Ads 122/2011, v níž Nejvyšší správní soud přezkoumával na základě kasační stížnosti stejného původního žalovaného jako v právě posuzované věci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2011, č. j. 16 Cad 62/2008 – 59), že existuje potvrzení Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 8. 2006, podle něhož je žalobce od 11. 7. 1996 hlášen k pobytu na území České republiky jako žadatel o udělení azylu, ovšem toto potvrzení samo o sobě nic nevypovídá o právním charakteru žalobcem hlášeného pobytu, když jde fakticky jen o potvrzení o délce tohoto pobytu.

Důvodem pro zrušení zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 31. 5. 2011 ze strany Nejvyššího správního soudu byla skutečnost, že pokud se jedná o druhou podmínku pro nárok žalobce (žadatele o azyl) na dávky sociální péče, tedy jeho hlášení k pobytu na území České republiky podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce zakotvenou v ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, tak Nejvyšší správní soud v tomto směru zjistil, že krajský soud k této druhé podmínce pouze konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, a dále že tuto skutečnost nerozporoval ani původní žalovaný, v důsledku čehož se splněním této druhé podmínky již dále nezabýval. Krajský soud tedy považoval podmínku hlášeného pobytu za splněnou na základě toho, že žalobce byl žadatelem o azyl, tedy že byl hlášen k pobytu podle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, přičemž žádnou konkrétní skutečnost týkající se pobytu žalobce na území České republiky krajský soud neuvedl. Ze soudního ani správního spisu, však dle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplyvá, jaké vízum bylo v době rozhodování správních orgánů žalobci uděleno, není zde založena ani jeho žádost o azyl, rozhodnutí ministerstva vnitra či správních soudů v této věci. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v dané věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci nezbytný pro posouzení nároku žalobce na dávky sociální péče podle zákona o soc. zabezpečení, tudíž napadený zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 31. 5. 2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 11. 11. 2011.

Po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011 se ke krajskému soudu dne 9. 11. 2011 bez předvolání osobně dostavil žalobce se svojí manželkou, přičemž protokolárně učinili návrh na provedení dokazování ve věci, a to i výpisem z centrální evidence obyvatel ve vztahu k žalobci, jemuž bylo přiděleno rodné číslo 660828/1999 a který by měl být v této evidenci registrován k pobytu v České republice.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené

lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

S ohledem, že předchozí zrušující rozsudek soudu ze dne 31. 5. 2011 byl bez dalšího celý zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011 ze shora předestřených důvodů, krajský soud opětovně uvádí, že námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí původního žalovaného pro nedostatečné zdůvodnění neshledal jakkoliv opodstatněnou. Již v předchozím svém rozsudku ze dne 31. 5. 2011 soud konstatoval, že rozhodnutí původního žalovaného neshledal zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění. Původní žalovaný ve svém rozhodnutí blíže uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o poskytnutí jednorázové dávky sociální péče ve výši 900,- Kč formou poukázky k nákupu potravinového zboží. Původní žalovaný přitom detailně předestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotýčný případ dopadá. Dále podrobně zmínil, že se jedná o dávku fakultativní nikoli nárokovou. Takto koncipované rozhodnutí dle názoru soudu proto nebylo nutné rušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění.

Ve vztahu k námitce žalobce, že v posuzované věci rozhodovala podjatá pracovnice prvoinstančního správního orgánu a původní žalovaný měl z tohoto důvodu rozhodnutí tohoto orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, soud ve shodě s předchozím zrušujícím rozsudkem ze dne 31. 5. 2011 opětovně poukazuje na ust. § 14 odst. 1 a 2 správního řádu a opětovně konstatuje, že ze správního spisu zjistil, že vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města neshledala důvody pro vyloučení p. N., pracovnice tohoto odboru, pro podjatost (viz usnesení ze dne 5. 10. 2006, č. j. OSV/555/9567/06). Proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce odvolání a rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 10. 2006. Soud se s tímto závěrem představeného p. N. ztotožnil. Soud má za to, že představený této pracovnice rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Správní orgány obou stupňů proto postupovaly správně, když v následném řízení o meritu věci tuto skutečnost ve svých rozhodnutích pouze konstatovaly a opakovanou námitkou žalobce ve věci podjatosti se již ve svých rozhodnutích nezabývaly, neboť o této skutečnosti již bylo pravomocně rozhodnuto.

Dále soud uvádí, že v daném případě s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 11. 11. 2011 je možno vycházet ze skutečnosti, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Vedle toho je nutno vycházet ze skutečnosti, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť smyslem tohoto ustanovení zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Dále je možno vycházet ze závěru Nejvyššího správního soudu, že vedle žalobce i původní žalovaný v předmětném soudním řízení shodně uváděl, že žalobce byl v době rozhodování původního žalovaného žadatelem o azyl. Dále je třeba vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí původního žalovaného a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí může

obstát jedině tehdy, pokud bude prokázáno, že nebyly splněny podmínky pro nárok na předmětnou dávku, a to pro absenci právního titulu k pobytu žalobce na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, který představuje vízum udělené žalobci podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V daném případě již Nejvyšším správním soudem bylo konstatováno, že ze soudního ani správního spisu nevyplývá, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno. Na základě této skutečnosti soud uvážil, že závěr původního žalovaného o tom, že je nutno zamítnout odvolání žalobce proti výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí o přiznání měsíčně se opakující dávky sociální péče, když žalobce nesplňuje podmínky pro poskytování dávek podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno. Této skutečnosti ostatně koresponduje i fakt, že žalobce spolu se svojí manželkou v následném soudním řízení vznesli návrhy na provedení masivního dokazování v souvislosti se žalobcovým pobytem na území České republiky díky jeho účasti v azylové proceduře. S ohledem na skutečnost, že tato otázka, která má zásadní význam pro posouzení předmětné žádosti žalobce o poskytnutí jednorázové dávky ve výši 4.140,-Kč nebyla jakkoliv dosud řešena správními orgány, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k masivnímu dokazování, jak navrhoval žalobce se svojí manželkou. Soud je toho názoru, že v opačném případě by tím nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů a zasahoval do jejich činnosti.

S ohledem na zjištění, že rozhodnutí původního žalovaného nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo žalobci v době rozhodování správních orgánů uděleno, soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. přikročil ke zrušení rozhodnutí původního žalovaného a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. V dalším řízení bude zapotřebí prokázat, zda v době rozhodné měl či neměl žalobce uděleno vízum podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V této souvislosti soud pro úplnost směrem k žalovanému připomíná, že u Krajského soudu v Ústí nad Labem je v současné době vedeno pod sp. zn. 75 Az 2/2012 řízení o žalobě žalobce ve věci jeho žádosti o azyl.

Dále soud podotýká, že o žalobě rozhodl s ohledem na hospodárnost řízení bez jednání, třebaže právní zástupce žalobce navrhoval nařízení jednání, když rozhodnout ve věci bez jednání soudu výslovně umožňovala dikce ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení žádné nevznikly, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro toto soudní řízení (a to již ve stádiu řízení o kasační stížnosti vůči odmítavému usnesení ze dne 19. 2. 2007) ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny tomuto advokátovi Mgr. Václavu Mimránkovi za zastupování žalobce za celé soudní řízení, neboť předchozí výrok o určení odměny dotyčnému advokátovi obsažený ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2011 byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011 rovněž zrušen, a to ve výši 3.872,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,- Kč za 4 úkony právní služby po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), vyjádření ke kasační stížnosti vůči odmítavému usnesení ze dne 19. 2. 2007 - § 11 odst. 1 písm. d), vyjádření ke

kasační stížnosti vůči zrušujícímu rozsudku ze dne 31. 5. 2011 - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 1.200,- Kč za s tím související 4 režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 672,-Kč představující 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude ustanovenému právnímu zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Jiné úkony naplňující zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ze strany právního zástupce žalobce učiněny nebyly.

O osvobození žalobce od povinnosti k zaplacení soudního poplatku, jak navrhoval žalobce, soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. ledna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová